

לשחקני כדורגל בארץ, מה מונע מהכדורגל הישראלי להפוך למיקר צועני?

הכדורגל בארץ בנוי על מרכזים פוליטיים. יש בהפועל אנשים הפתוחים למיקר צוענות, יש במכבי אנשים הפתוחים למיקר צוענות ויש בבית"ר אנשים הפתוחים למיקר צוענות. לעומת זאת יש בכל הגופים

האיש המתאים ביותר לאמן את נבחרת ישראל בכדורגל הוא אליעזר שפיגל, שרק במיקרה הוא גם אני

הפוליטיים אנשים המתנגדים באופן חדיש משמעי למיקר צוענות.

● בארצות הברית הכדורגל נמצא בדיחה של אנשים פרטיים, המממנים את הקבוצה, משלמים משכורות, ומרוויחים כסף. מדוע שזה לא יהיה כך גם בארץ? מדוע לא יתייחסו לכדורגל כמו אל הפיקת הצגת תיאטרון, למשל?

זה בלתי אפשרי. המשקיעים בחו"ל יכור לים לקבל את הכסף שלהם בחזרה, והרבה יותר מזה. בארץ יש פוטנציאל קטן מאוד של צופי כדורגל. שם יש קהל של אלפים, ויש פירסומת עצומה בטלוויזיה.

אני חושב שבארץ צריך שאנשים פריטיים יעזרו לקבוצות, שישמשו מעין מועצת-מנהלים, בלי להיות מעורבים באופן מיקצועי, אלא רק בכספים, ביעוץ ובגיבוי. לדעתי שילוב של מיקצוענים ור אנשי-עסקים בכדורגל הוא שילוב יוצא מהכלל. אפשר להשאיר את המיכרוזים, לקיים חושים ותקציב בלי לחרוג מסמכויות, ואם יש רווחים, צריך לדאוג לרכישת שחקנים. מדוע לא? אם שחקן מושך 20 אלף איש למגרש, הוא שווה הרבה כסף ומגיע לו הרבה כסף.

● האם הקבלן אהרון גניש קנה אותך בהרבה כסף?

אולי הוא לא קנה בכסף. באתי לבית"ר ביוזמתו של מוטליה שפיגלר, שרצה להעלות את בית"ר מהליגה הארצית לליגה הלאומית. גניש היה האיש שנתן את ה"אוקיי למטליה". ומימן את רכישתך באדפי שקלים?

זה לא נכון. גניש שילם לי משכורת כפי ששילם לכל השחקנים. כדורגל זה לא קיבוץ. לא מקבלים כסף שווה בשווה. אני חושב שגניש שילם לי מה ששילם וציפה לתמורה מלאה לכסף.

● מה היו היחסים בינך וכין גניש? לא היו לי יחסים עם גניש. כל הקשר

שפיגל בראשית הקאריירה (1963) בעיטה ראשונה בגיל שנתיים

שפיגל עם מרגנית (1967), ועם מרגנית, אינור ורון (1982) היא צריכה להתרגל לגיורא חדש!

הבנתי שמהיום והלאה אין לי חשק ללכת יותר לאימון. אתה מתכוון לכתוב ספר על הכדורגל?

כן, אני עושה את זה לאט-לאט. אני נמצא בחקופה של עצלות, נותן לזמן לעבור, לא מתרגש. גם לעובדה שפרישתי באמצע עונה יש השפעה עלי. אני חי לפי עונות הכדורגל, וכל הזמן אומר לעצמי שעת סוף העונה יש זמן.

הספר יעסוק בשני נושאים: הקאריירה האיטית שלי, שהייתה די מגוונת, והידע שלי והשיטה שלי, שהיא מיקצוענית. אתה מתכנן לחסל השבוי נות?

חלילה! אין לי עם מי לסגור חשבון נות. בכדורגל, כל שבת אחרי ששורכים את השרוכים בנעליים, אתה מעמיד את הקאריירה שלך מחדש במיבחן. שכחו לך לגמרי את מה שהיה בשבוע שעבר, או את רוצה שאני אסגור חשבונות? עם מי? עם אלה שבעטו לי בגללים? אני לא מריר. היתה לי קאריירה מספקת ומלאה, עם עליות וירידות. קאריירה כמו שצריך. איך הגיב מוטליה שפיגלר כששמרת לו שאתה פורש?

מוטליה חיכה שבאתה הימים אפרוש. דיברתי איתו על זה. הוא הצטער, ניסה לשכנע אותי, אבל הוא מכיר אותי הרבה שנים. הוא ידע שאני עקשן ועומד על דעתי.

● האם הוא החליט לחזור ולשחק כדורגל בעיקבות פרישתך מבית"ר?

הוא החליט עוד קודם. אני יעצתי לו שלא יחזור. לדעתי הוא אחד המאמנים הטובים. הוא לא צריך להוכיח שהוא טוב כשחקן.

● האם גם לך יכוד לקרות ש"תרצה להוכיח שוב שאתה טוב כשחקן?"

לא, אצלי זה לא יכול לקרות. זה לא מסתדר לי בראש.

● אתה מבין את צעדו של שפיגלר?

מוטליה רוצה שהקבוצה תצליח בכל מחיר. הוא מאמין בעצם העובדה שהוא יהיה על המיגוש תורבן את השחקנים. אתה מקפיד כליכך על מיקר צוענות. איך הרשית לעצמך לעי שות מעשה כליכך לא מיקצועני ולפרוש באמצע עונה?

אני מודה שבכדורגל מיקצועני לא הייתי מרשה לעצמי לפרוש באמצע עונה. מצד שני, אני לא חושב שלא נהגתי במיקר צוענות. בתחילת העונה סוכם בינינו שאם (המשך בעמוד 70)

עם המאמן איזה שחקנים לקנות ולעזור במימון רכישתם, וזה הכל. ● אומרים עליך שמתוך 90 דקות של מישחקי-כדורגל אתה מבזה 80 דקות על הספסל...

בואי נחלק את זה לכמה תקופות. בי שלושת החודשים האחרונים הייתי פצוע. זה קורה. לא נפלתי מהמיטה, נפצעתי על המיגרש, פציעה קשה בגב, וזה השפיע על התיפקוד שלי. לא הייתי בשיא הכושר.

הגדולה שלי היתה שטיפלתי בעצמי. לא הסרתני אימונים וידעתי מתי להגיד לי מאמן: היום אני לא יכול לשחק, או היום אני יכול לשחק רק חצי מישחק. מי שלא מבין את ההתנהגות שלי שילך בשבת לספורטק באפרק הירקון, מכיוון שהוא לא מבין בכדורגל מיקצועני. שילך לספורטק — שם משחקים כדורגל להמונים.

שחקן צריך לדעת מתי לשמור על עצמו. מה התוכמה לרוץ על המיגרש? אני מעולם לא הייתי מהמתרוצצים על המיגרש. זו שטות לומר עלי שישבתי 80 דקות על הספסל. מעולם לא התרוצצתי 90 דקות כמו מטורף, ועשיתי תנועות כדי למצוא חן בעיני הקהל.

שיחקתי למען הקבוצה. שיחקתי בניבירות אירופה ואסיה, הייתי חמש שנים מיקצועני. נבחרתי כאחד מעשרים השחקנים הטובים באירופה. אני לא מתרגש ממאה אותרים שחושבים שישבתי שמונים דקות על הספסל.

● הקהל לא משיפע עליך? בכלל לא. הקהל בא לראות כדורגל ומגיע לו מישחק טוב. זה הכל.

● אתה לא זקוק לתגובות הקהל?

כשהייתי ילד הייתי זקוק. בשנים הר אחרונות בכלל לא. הגעתי לשליטה עצמית כזאת, שאני יכול להתעלם מהקהל והתעלמתי מהקהל. אני לא צריך שישאו אותי על כפיים, ולא התרגשתי כשקיללו אותי.

● גיורא, האם אינך סבור כי פרשת שנה אחת מאוחר מדי?

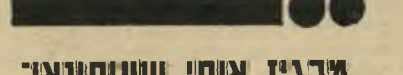
האם לא יותר נעים לפרוש כאשר אתה בפיסגת ההצלחה, כשיא הזוהר?

לפי דעתך, תאריך פרישה זה פסח? פרישה זה דבר שמרגישים. בן-אדם יכול לא לבוא ולא לראות אותי, אם אני לא מוצא-חן בעיניו. אני הירגשתי באותו יום חמישי שהוא זה. קמתי בבוקר והרגשתי שאני צריך לפרוש, ולא בגלל שאמרו לי. בגיל 26 אמרו לי שאני זקן לכדורגל. בגיל 20 אמרו לי שלעולם לא אחיה שחקן כדורגל, כי אני עצלן. אני משחק כדורגל 25 שנים, יום-יום, שבת-שבת. מה שקבע אצלי את תאריך הפרישה היה הרגע שבו

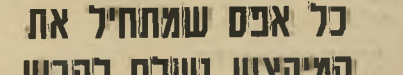
שלי איתו היה דרך מוטליה. גניש הוא לא בראדם שמטרידים אותו בדברים קטנים. מוטליה מסתדר איתו טוב. כשהייתי צריך משהו, הייתי פונה דרך מוטליה. לי עצמי אין יחסים עם גניש.

● ובכל זאת, היה לכם תקר גם ללא מערכת יחסים.

זה שבאמצע קרו דברים עם גניש —

מרגיז אותי ש"עיתונאי" ספורט נמצא בדרך הנמוך ביותר בסולם ההיארכיה בעיתונות, הרבה לפני עיתונאי כלכלה או כתב פוליטי. כל אפיס שמתחיל את המיקצוע נשלח לקבוע גורלות של שחקן כדורגל

בכל מועדון זה יכול לקרות בין שחקן ובין מנהל.

● מה דעתך על מעורבותו של גניש בכית"ר תל-אביב?

כל זמן שהוא הביא ממון ובחר באנשי מיקצוע זה היה בסדר. ברגע שהתערב בבעיות מיקצועיות הוא שגה, וזה משחק במצב הקבוצה.

● האם אתה אוהב את מעורי כותם של אנשי-העסקים מסוגו של גניש בכדורגל?

כל אדם המוכן לתרום זה טוב. קבלנים יכולים להביא כסף, זה מצויין. אבל לא יתכן שאנשי-עסקים ינהלו למאמן את האימון. אני, כאיש-עסקים, רוצה שהחברה שלי תצליח, או אני מעסיק את עורך-הדין הטוב ביותר, את עורך-הפוליטות הטוב ביותר, את הכתבת הטובה ביותר ואת רואה-החשבון הטוב ביותר, כדי שהם יעשו לי את העבודה על הצד הטוב ביותר, ואני אצליח בעסקים. קבלן יכול להתייעץ